

Tožeče stranke navajajo, da je Komisija z ugotovitvijo njihove odgovornosti večkrat napačno uporabila pravo in napačno ugotovila dejansko stanje ter v utemeljitev očitkov navajajo tri tožbene razloge.

Tožeče stranke v prvem tožbenem razlogu navajajo, da je Komisija pri vodenju preiskave glede domnevnih kršitev v sektorju kositrnih stabilizatorjev in termičnih stabilizatorjev ESBO/estri, kršila načela upravne skrbnosti, razumnega roka, in pravic obrambe. Zamuda Komisije pri preiskavi ni odložitev v smislu člena 25(6) Uredbe št. 1/2003⁽¹⁾. Poleg tega tožeče stranke navajajo, da je Komisija kršila njihove pravice obrambe s tem, da jim ni omogočila dostopa do vseh razbremenilnih in obremenilnih dokumentov v njihovem spisu.

Tožeče stranke v drugem tožbenem razlogu navajajo, da Komisija ni dokazala obstoja kršitev in odgovornosti tožečih strank za celotno navedeno obdobje. Podredno tožeče stranke trdijo, da Komisija ni dokazala obstoja kršitve v delu navedenega obdobja, kar bi moralo imeti zmanjševalni učinek pri izračunu globe. Komisija je kršila pravilo desetletnega zastaralnega roka, določenega v členu 25 Uredbe št. 1/2003 in tožečim strankam ne more več naložiti nobene globe.

Tretji tožbeni razlog tožečih strank je podreden, in je upošteven le če Splošno sodišče meni, da ukrepanje Komisije proti tožečim strankam ni zastaralo in/ali da kršitve, navedene v prvem tožbenem razlogu ne vodijo k razglasitvi ničnosti celotne odločbe. Prvič, Komisija je napačno ugotovila, da sta družbi Pure Chemicals Ltd in Akzo Nobel N.V. odgovorni za ravnanje družbe Akcros J.V., ker je slednja edina odgovorna za svoje protikonkurenčno ravnanje. Drugič, ukrepanje Komisije proti družbam Akzo Nobel Chemicals GmbH in Akzo Nobel Chemicals B.V. za obdobje pred skupnim podjetjem je zastaralo. Tožeče stranke navajajo, da bi Komisija morala pripisati odgovornost ločeno tožečim strankam in ločeno skupini Elementis (oz. njenim družbam) za obdobje skupnega podjetja. Poleg tega je Komisija pri izračunu glob napačno dvakrat računala promet skupnega podjetja.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe (UL L 1, str. 1).

Pritožba, ki jo je 2. februarja 2010 vložil Herbert Meister zoper sklep Sodišča za uslužbence z dne 30. novembra 2009 v zadevi F-17/09, Meister proti UUNT

(Zadeva T-48/10 P)

(2010/C 100/81)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnik: Herbert Meister (Muchamiel, Španija) (zastopnik: H.-J. Zimmermann, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Predloga pritožnika

— Sklep Sodišča za uslužbence z dne 30. novembra 2009 v zadevi Meister proti UUNT (F-17/09) naj se razveljavi;

— toženi stranki naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožba se nanaša na sklep Sodišča za uslužbence z dne 30. novembra 2009 v zadevi Meister proti UUNT (F-17/09), s katerim je bila tožba pritožnika zavržena kot očitno nedopustna.

Pritožnik v utemeljitev pritožbe navaja, da je bila tožba na prvi stopnji nujna, saj je dejansko stanje v neposredni stvarni povezavi s predmetoma spora v prejšnjih povezanih zadevah F-138/06 in F-37/08, o katerih ob vložitvi tožbe še ni bilo odločeno. Pritožnik navaja, da *a limine* zavržba zadeve F-17/09 kot nedopustne brez ustne obravnave krši pravico do izjave iz člena 6 EKČP. Poleg tega pritožnik očita, da Sodišče za uslužbence njegovemu predlogu za prekinitve postopka zaradi vložitve pritožbe zoper odločbo v zadevi F-37/08 ni ugodilo. Nazadnje očita, da je prvostopenjsko sodišče izvedlo nepopolno in pravno napačno analizo dejanskega stanja.